

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **Obec Železná**
sídlem Železná 28, Beroun
zastoupen advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou,
sídlem Teplého 2786, Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, sp. zn.: 27RP4272/2020-14113,
č. j.: 12643/2020-MZE-14113,**

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 4. 2020, sp. zn.: 27RP4272/2020-14113, č. j.: 12643/2020-MZE-14113, a rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 30. 8. 2019, č. j. SZIF/2019/0536740, s e r u š í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Stanislava Němce, advokáta

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, č. j. 12643/2020-MZE-14113, sp. zn.: 27RP4272/2020-14113, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen SZIF) ze dne 30. 8. 2019, č. j.: SZIF/2019/0536740, a kterým bylo toto rozhodnutí o povinnosti zaplatit penále ve výši 9 901 770 Kč potvrzeno.
2. Ze správního spisu, který byl soudu předložen, vyplývá, že žalobci byla z Programu rozvoje venkova ČR 2007 – 2013 poskytnuta dotace ve výši 9 901 770 Kč. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013, č. j. SZIF/2013/0016605, SZIF uložil žalobci povinnost vrátit prostředky ve výši 9 901 770 Kč z důvodu porušení pravidel, která na poskytnutou dotaci dopadala, a to ve lhůtě do 60 dnů od doručení rozhodnutí. Rozhodnutí o povinnosti vrátit prostředky bylo přezkoumáno na základě odvolání žalobce a Ministerstvo zemědělství rozhodnutím ze dne 3. 7. 2013, č. j. 14711/2013-MZE-14113, odvolání zamítlo a prvostupňové rozhodnutí o povinnosti vrátit poskytnutou částku dotace potvrdilo. Toto rozhodnutí bylo přezkoumáno na základě podané žaloby Městským soudem v Praze, který rozsudkem ze dne 26. 4. 2017, č. j. 6A 167/2013-61, žalobu zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2018, č. j. 10 Afs 158/2017-63.
3. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl upomínán o vrácení finančních prostředků poté, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Na tyto upomínky reagoval žádostmi o stanovení splátkového kalendáře či o posunutí termínu vrácení. Těmto žádostem nebylo vyhověno. Tyto kontakty probíhaly v průběhu roku 2013.
4. Dne 23. 5. 2019 SZIF oznámil žalobci zahájení řízení o zaplacení penále ve výši 9 901 770 Kč. Následně dne 30. 8. 2019 vydal SZIF rozhodnutí č. j. SZIF/2019/0536740, kterým uložil žalobci povinnost zaplatit penále ve výši 9 901 770 Kč z titulu opožděného vrácení dotace. V odůvodnění tohoto rozhodnutí SZIF s odkazem na §11a odst. 4 zákona č. 256/2000 Sb. o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o SZIF) uvedl, že penále se počítá za období ode dne uplynutí platební lhůty pro vrácení dotace uvedené ve výroku rozhodnutí do okamžiku vrácení nebo odečtení částky, tedy do dne vrácení předepsané částky na účet Státního zemědělského intervenčního fondu.
5. Proti tomuto rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit penále podal žalobce odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím tak, že odvolání se zamítá a prvostupňové rozhodnutí se potvrzuje. Žalobce v odvolání poukazoval na likvidační charakter uloženého penále s tím, že při jeho ukládání nelze odhlížet od principu přiměřenosti.
6. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobce byl výslovně upozorněn na skutečnost, že nevrácení finančních prostředků ve lhůtě 60 dnů ode dne doručení rozhodnutí o povinnosti tyto prostředky vrátit, má za následek povinnost zaplatit penále ve výši 1‰ denně z částky dotace, kterou je povinen vrátit, nejvýše však do výše této částky. K právní úpravě placení penále uvedl, že příslušná ustanovení platná v době rozhodování o vrácení dotace vztahující se k penále jsou shodná se současně platnou právní úpravou. Žalobce částečně vrátil poskytnuté finanční prostředky až poté, kdy výše penále dosáhla maximální výše, to je výše dotace, kterou je příjemce povinen vrátit. Tato opožděná úhrada již neměla vliv na výslednou výši penále. Žalovaný přisvědčil názoru

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

žalobce, že penále má sankční charakter, ale zdůraznil, že výšku penále si odvolatel způsobil vlastní nečinností, kdy za téměř 3 roky nezaplátil žádné finanční prostředky, jak mu bylo uloženo rozhodnutím o povinnosti vrátit dotaci. V rozhodnutí SZIF ze dne 23. 1. 2013 byla stanovena lhůta k zaplacení do 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Žalobce tuto částku neuhradil ani na základě upomínky ze dne 20. 9. 2013. Splatnost dlužné částky nebyla odložena a ani nebyl schválen splátkový kalendář, o čemž byl žalobce informován, a to z důvodu toho, že se jednalo o účelově vázané prostředky EU. SZIF žalobce informoval, že v případě úhrady alespoň části finančních prostředků, dojde ke snížení částky, z níž bude vypočítáno penále.

7. Vzhledem k neuhrazení předepsané částky, bylo penále vypočteno v souladu s článkem 7 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014, v platném znění a dle §11a odst. 4 zákona o SZIF. Žalovaný uvedl, že se nejedná o žádný strohý matematický vzorec, ale o výpočet, který je v souladu se zákonem a ilustruje, jakým způsobem se penále počítá. Při ukládání penále nepostupuje správní orgán na základě správního uvážení, jedná se o jiný případ, než který byl řešen v nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002 sp. zn. Pl.US3/02, na který odkazoval žalobce v odvolání. Přiměřenost penále je v souladu s předpisy evropských společenství zaručená jeho horní hranicí ve výši dlužné částky. Penále u všech žadatelů vzniká a je počítáno na základě stejných kritérií, což zabraňuje nespravedlnosti a diskriminaci. Na daný případ není možné zmiňovaný náleží Ústavního soudu aplikovat, neboť jeho záměrem bylo odstranění určitého sociálního znevýhodnění drobných podnikatelů. V daném případě je odvolatelem obec, kterou nelze primárně považovat za podnikatele, neboť tato veřejnoprávní korporace je především územně samosprávným celkem a vykonavatelem státní správy. Důvodem pro změnu prvostupňového rozhodnutí nemůže být ani tvrzení žalobce, že není schopen ze svého rozpočtu penále ani původní dlužnou částku uhradit. Případnou žádost o prominutí penále může žalobce adresovat Ministerstvu zemědělství až poté, kdy rozhodnutí o stanovení výše penále nebude právní moci.
8. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě žalobu, ve které vyjádřil přesvědčení, že pro ukládání penále platí ústavní princip přiměřenosti a že nemůže obstát jen matematický výpočet uložení penále. Výsledek výpočtu je nezbytné podrobit další korekci tak, aby mohl vyhovět požadavku na přiměřenost sankce a aby jej bylo možné považovat za rozumný a spravedlivý. Penále představuje administrativní opatření pro narovnání finančních vztahů mezi příjemcem a poskytovatelem dotace vychýlených v důsledku porušení povinnosti, má tedy jasný sankční charakter. Dále žalobce poukázal na to, že k pochybení vedoucímu k uložení povinnosti vrátit dotaci, mělo dojít již v roce 2011. Prvostupňové rozhodnutí ve věci penále pak bylo vydáno až v roce 2019 a napadené rozhodnutí v roce 2020. Takový výrazný časový odstup musí být zahrnut do úvah o výši penále. Dlouhodobá nečinnost správních orgánů při placení odvodu přispěla k nárůstu penále na maximální výši. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že to byla pouze nečinnost žalobce, která vedla k tomu, že penále dosáhlo 100% částky dotace. Žalobce byl po celou dobu upozorňován na vznik penále ve výši jednoho 1% denně z částky dotace, kterou je povinen vrátit. Povinnost uhradit penále za období od uplynutí platební lhůty vychází z článku 7 odst. 2 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 809/2014 ze dne 17. 7. 2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013. Podle tohoto ustanovení se úroky vypočítávají za období od platební lhůty uvedené v inkasním

příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů do okamžiku vrácení nebo odečtení částky. Tato lhůta pro vrácení poskytnutých finančních prostředků musí být dodržena bez ohledu na případně podaná odvolání či žaloby, neboť uvedený předpis neuvádí žádnou výjimku. Žalovaný zdůraznil, že při ukládání povinnosti zaplatit penále nepostupuje na základě správního uvážení, přiměřenost je v souladu s předpisy Evropské unie a s §11a odst. 4 zákona o SZIF zaručená horní hranicí ve výši dlužné částky. K možnosti moderovat výši penále se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku, č. j. 10 Afs 158/2017-63, ze dne 3. 5. 2018, ve kterém uvedl, že zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu neobsahuje ustanovení, které by umožnilo prominout penále či přímo povinnost vrátit dotaci a neposkytuje fondu žádný prostor pro moderaci výše sankce postihující porušení podmínek, za kterých byla dotace poskytnuta. Žalovaný uvedl, že je vázán zásadou legality a výklad, který je nyní žalobcem napadán, byl potvrzen jak Nejvyšším správním soudem v uvedeném rozsudku, tak i Ústavním soudem, který nálezem I.ÚS 2340/18 ze dne 16. 4. 2019 potvrdil názor vyslovený v uvedeném v rozsudku Nejvyššího správního soudu, když neshledal žádnou formalistickou či protiústavní aplikaci relevantních právních předpisů.

10. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 31. 3. 2022, č. j. 14A 74/2020-26, zrušil jak napadené rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 27. 4. 2020, č. j. 12643/2020-MZE-14113, sp. zn.: 27RP4272/2020-14113, tak rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 30. 8. 2019, č. j.: SZIF/2019/0536740, neboť dospěl k závěru, že v daném případě došlo k uplynutí prekluzivní lhůty stanovené v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 2988/95, o ochraně finančních zájmů Evropských společenství, ze kterého vyplývá, že promlčecí doba pro zahájení stíhání, zde uplatnění penále, činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1.
11. Ke kasační stížnosti žalovaného byl shora uvedený rozsudek městského soudu zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2020, č. j. 7 Afs 85/2022-33, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud městský soud zavázal k tomu, aby při řešení otázky prekluze vzal v potaz to, že čl. 3 nařízení č. 2988/95 zahrnuje úpravu několika lhůt. Pokud se jedná o lhůtu k zahájení řízení, musí být vyhodnoceno, zda běh lhůty nebyl přerušen úkonem, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti, když od provedení takového úkonu začíná běžet lhůta znovu. Pokud se jedná o lhůtu pro vydání rozhodnutí, v tomto případě jde o absolutní hranici, tuto lhůtu nepřerušují žádné úkony. Právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku je Městský soud v Praze vázán.
12. Při jednání zástupkyně žalobce uvedla, že v daném případě prekluzivní lhůta počala běžet od roku 2011, kdy byla zjištěna nesrovnalost související s čerpáním dotace. Dále vyslovila názor, že penále bylo uloženo podle znění zákona o SZIF, které nebylo v rozhodné době účinné. Z § 11a odst. 1 zákon o SZIF, ve znění platném do 31. 12. 2014 vyplývá, že povinnost platit penále měla být uložena spolu s rozhodnutím o povinnosti vrátit dotační prostředky. Rozhodovat samostatně o povinnosti platit penále proto v daném případě nebylo možné. Dále zopakovala i námitku, že při určování výše penále mělo být přihlédnuto ke všem okolnostem případu, zejména k likvidačnímu dopadu výše penále. Navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.
13. Zástupce žalovaného s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě setrval na závěru, že k prekluzi nároku v souvislosti s vyměřením penále nedošlo. Lhůta počíná běžet od okamžiku, kdy došlo k vrácení dotace. Pokud se týká právní úpravy platné do 31. 12., 2014, ani z této nelze dovodit, že by povinnost zaplatit penále nemohla být uložena samostatným rozhodnutím. Navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

14. Soud se nejprve zabýval opětovně otázkou možné prekluze pro zahájení řízení a pro vydání rozhodnutí o povinnosti žalobce zaplatit penále za nevrácení finančních prostředků dotace ve stanovené lhůtě.
15. V čl. 3 nařízení č. 2988/95 je stanoveno následující:
16. 1. Promlčecí doba pro zahájení stíhání činí čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Odvětvové předpisy mohou stanovit i kratší lhůtu, která však nesmí být kratší než tři roky.
17. V případě pokračujících nebo opakovaných nesrovnalostí běží promlčecí doba ode dne, ke kterému nesrovnalost skončila. V případě víceletých programů běží promlčecí doba v každém případě až do definitivního ukončení programu.
18. Promlčecí doba pro stíhání se přerušuje každým úkonem příslušného orgánu oznámeným dané osobě, který se týká vyšetřování nebo řízení o nesrovnalosti. Promlčecí doba začíná znovu běžet od provedení každého úkonu způsobujícího přerušování.
19. Promlčení však nastane nejpozději ke dni, v němž uplynula lhůta rovnající se dvojnásobku promlčecí doby, aniž příslušný orgán uložil sankci, s výjimkou případů, kdy bylo řízení podle čl. 6 odst. 1 pozastaveno.
20. 2. Lhůta pro výkon rozhodnutí, na základě kterého byla uložena správní sankce, činí tři roky. Tato lhůta běží ode dne, kdy rozhodnutí nabude právní moci.
21. Přerušování a pozastavení se řídí odpovídajícími pravidly vnitrostátního práva.
22. Členské státy si ponechávají možnost uplatňovat delší lhůtu, než která je uvedena v odstavci 1 nebo odstavci 2.
23. Pro zahájení řízení platí prekluzivní lhůta čtyři roky od okamžiku, kdy došlo k nesrovnalosti uvedené v čl. 1 odst. 1. Podle čl. 1 odst. 2 nařízení č. 2988/95 „Nesrovnalostí“ se rozumí jakékoli porušení právního předpisu Společenství vyplývající z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu, v důsledku kterého je nebo by mohl být poškozen souhrnný rozpočet Společenství nebo rozpočty Společenstvím spravované, a to buď snížením nebo ztrátou příjmů z vlastních zdrojů vybíraných přímo ve prospěch Společenství, nebo formou neoprávněného výdaje.
24. Penále jako příslušenství samo o sobě nemůže naplňovat pojem „nesrovnalost“, který je obsažen v čl. 3 a definován v čl. 1 odst. 2 nařízení. V daném případě je onou nesrovnalostí dle názoru soudu to, že žalobce nezaplatil finanční prostředky z dotace ve lhůtě do 60 dnů od doručení rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 23. 1. 2013, č. j. SZIF/2013/0016605. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 30. 1. 2013, lhůta tedy počala běžet od 31. 3. 2013. V průběhu roku 2013 žalovaný žalobce upomínal o zaplacení částky, jejíž zaplacení mu bylo uloženo rozhodnutím ze dne 23. 1. 2013. Tyto úkony se však jednak nevztahují k vyměřovanému penále a jednak by nic nezměnily na závěru, že došlo k uplynutí čtyřleté lhůty k zahájení řízení o uložení povinnosti zaplatit penále, neboť upomínky k vrácení dotace byly učiněny v roce 2013 a řízení o uložení povinnosti zaplatit penále bylo zahájeno oznámením ze dne 23. 5. 2019.
25. Podle § 11a odst. 4 zákona o SZIF, ve znění platném od 1. 1. 2015 v případě, kdy příjemce dotace nedodrží lhůtu stanovenou pro její vrácení, je povinen zaplatit Fondu penále ve výši 1 o/oo denně z částky dotace, kterou je povinen vrátit, nejvýše do výše této částky.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

26. Do 31. 12. 2014 byla otázka penále upravena v § 11a odst. 1 větě první zákona o SZIF, kde bylo stanoveno, že nesplnil-li příjemce dotace některou z podmínek, na které je poskytnutí dotace vázáno, je povinen Fondu poskytnutou dotací vrátit a zároveň zaplatit Fondu penále ve výši 1 o/oo denně z částky poskytnuté dotace, nejvýše však do výše této částky.
27. Pokud se jedná o názor žalobce, že povinnost zaplatit penále mu byla uložena podle právního předpisu, který v rozhodné době nebyl účinný, a že naopak podle znění § 11a odst. 1 zákona o SZIF platného do 31. 12. 2014 bylo třeba o penále rozhodovat současně jedním rozhodnutím s uložením povinnosti vrátit dotační prostředky, tento názor nemá oporu ve shora citovaném znění § 11a odst. 1 zákona o SZIF. Slovní spojení „zároveň zaplatit Fondu“ nelze vykládat jinak, než že vedle povinnosti vrátit poskytnutou dotaci stojí i povinnost zaplatit penále. Toto ustanovení neupravuje postup pro vydávání rozhodnutí a nestanoví podmínku, že o vrácení dotace a povinnosti platit penále musí být rozhodováno současně.
28. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014-57, vyslovil závěr, že penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu; je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a články 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto případě se však jednalo o posouzení otázky, podle jaké právní úpravy má být rozhodováno o výši penále, když trest (penále) se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, jestliže je však pro pachatele příznivější pozdější úprava, použije se tato. Ani tento závěr nic nemění na akcesorické povaze penále. Navíc výše penále byla v této věci stanovena v obou v úvahu přicházejících právních úpravách stejně, to je ve výši 1 o/oo denně z částky poskytnuté dotace, nejvýše však do výše této částky.
29. Při rozhodování o uplynutí prekluzivní lhůty soud vycházel i ze závěrů vyslovených v rozsudku Soudního dvora Evropské unie ze dne 2. 3. 2017, ve věci C-584/15, Glencore Céréales France, ve kterém se tento soud jednak vyjadřoval k charakteru úroků, jejichž zaplacení bylo uloženo v souvislosti s nesprávným nakládáním s dotačními prostředky, a jednak k počátku běhu lhůty k zahájení řízení o zaplacení úroků. Soud v uvedeném rozsudku uvedl, že v případě úroků vzniklých v souvislosti s nesprávným čerpáním prostředků se nejedná o pokračující nebo opakovanou nesrovnalost ve smyslu druhého pododstavce článku 3 odst. 1 nařízení. Ohledně počátku běhu promlčecí lhůty uvedl, že promlčecí lhůta stanovená v čl. 3 odst. 1 nařízení běží od data spáchání nesrovnalosti, která vede k vrácení neoprávněných podpor a částek, na základě kterých jsou úroky vypočítány, tedy od data, kdy nastane skutečnost zakládající tuto nesrovnalost, která vznikne jako poslední, totiž buď od konání nebo opomenutí, anebo od poškození.
30. Závěr soudu v této věci, že čtyřletá lhůty pro zahájení řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti žalobce zaplatit penále počala běžet od 31. 3. 2013, tedy od konce lhůty k vrácení poskytnutých dotačních prostředků není se závěrem vysloveným ve shora citovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie v rozporu. V daném případě nelze mít nárůst výše penále za pokračující či opakovanou nesrovnalost zmiňovanou v č. 3 odst. 1, pododstavec 2, neboť, jak bylo uvedeno shora, penále nepřestavuje nesrovnalost ve smyslu citovaného čl. 3 odst. 1 nařízení.

31. Na základě shora uvedených skutečností má soud za to, že řízení o uložení povinnosti zaplatit penále nebylo zahájeno včas, neboť čtyřletá prekluzivní lhůta pro zahájení řízení vyplývající z čl. 3 odst. 1 věta první nařízení uběhla dnem 31. 3. 2017, ale řízení bylo zahájeno až oznámením ze dne 23. 5. 2019. Nedodržení lhůty pro zahájení řízení v této věci má pak za následek nezákonnost rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit penále, neboť řízení o uložení této povinnosti již z důvodu prekluze nemohlo vůbec proběhnout. Proto soud postupoval podle § 78 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí vydané Státním zemědělským intervenčním fondem.
32. Vzhledem ke shora uvedenému závěru se pak soud již nezabýval prekluzivní lhůtou pro vydání rozhodnutí či námitkami žalobce, že při rozhodování o výši penále nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu a že penále bylo vyměřeno v nepřiměřené výši.
33. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce měl ve věci úspěch. Náklady řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokátovi za 4 úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby, vyjádření ke kasační stížnosti, účast na jednání) Kč a 4x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Protože zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Částka daně činí 2 856 Kč. Náklady řízení tedy celkem činí 19 456 Kč. Pokud došlo ke změně v zastoupení žalobce, soud nepřiznal náhradu nákladů řízení za druhé převzetí zastoupení, neboť z hlediska určení výše nákladů se nejedná o důvodně vynaložený náklad.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 7. prosince 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavlína Fílová.